

PODROBNÉ INFORMACE O PLEMNU MALÝ HRUBOSRSTÝ VENDÉESKÝ BASET

(článek z připravované knížky autora)

V poslední době se toto plemeno začíná zabydlovat v povědomí pejskařů do takové míry, že mnoha zkušeným návštěvníkům výstav, již nedělá problémy správné pojmenování a zařazení jeho příslušníků. Přesto se stále ještě často stává, že náhodný chodec, při pohledu na veselého, střapatého roštáka „potěší“ jeho majitele pochvalným úsudkem o roztomilém voříškovi.

NÁZEV PLEMENE

Poněkud delší oficiální název - malý hrubosrstý vendéeský basset (Petit Basset Griffon Vendéen) výstižně popisuje základní charakteristiky příslušníků tohoto plemene. První přídavné jméno v názvu upozorňuje, že se jedná o malého psa velikosti 34 až 38 cm kohoutkové výšky, na rozdíl od jeho většího „bratrance“, jehož rozměry se pohybují od 39 do 44 cm a nazývá se velký hrubosrstý vendéeský basset (Grand Basset Griffon Vendéen)). Další označení – hrubosrstý, vypovídá o struktuře jeho osrstění. Drsná srst s hustou podsadou činí tohoto psa otužilým a chrání jej před nepohodou počasí i před trny hustých křovin. Třetí část názvu – vendéeský, upřesňuje lokalitu jeho původu. Oblast Vendée se nachází na západním pobřeží Francie, mezi Bretání a Gaskoňskem. Konečně slovem basset je označena specifická skupina nízkonohých honičů.

Používané mezinárodní označení zní Petit Basset Griffon Vendéen, zkráceně PBGV. Ve Spojených státech jej nazývají jako „Petits“, v Anglii jako „Griffs“ nebo „Roughies“, v Dánsku „Griffs“ nebo „Petits“. U nás mluvíme o příslušnících tohoto plemene jako o vendéenech nebo vendéénáčcích, případně v klubovém slangu příslušníků Basset klubu ČR, jako o „chlupatých“.

STAROBYLÝ PUVOD

Vendéeští hrubosrstí baseti jsou francouzské plemeno loveckých psů se starobyrou historií. Region Vendée, ze kterého pocházejí, patřil k lokalitám s hojným výskytem zvěře, kde lovu a chovu vhodných loveckých psů, byla od nepaměti věnována zvláštní pozornost. Menší smečky těchto houževnatých a odolných psů hledaly ve zdejším obtížném terénu, v houštinách a porostech ostružin králíky, zajíce a lišky a naháněly je na čekající lovce. V průběhu času zde vznikla řada plemen loveckých psů, s příznačnými rysy povahy – hlasitostí na stopě, vytrvalostí, vrozenými instinkty a citem pro pachovou práci. Z vendéeských hrubosrstých psů se do dnešní doby zachovaly čtyři plemenné varianty: malý hrubosrstý vendéeský basset (Petit Basset Griffon Vendéen), velký hrubosrstý vendéeský basset (Grand Basset Griffon Vendéen), malý hrubosrstý vendéeský honič (Briquet Griffon Vendéen) a velký vendéeský grifon (Grand Griffon Vendéen).

Honiči z této části Francie patří k nejstarším loveckým psům. Používali je již starověcí Galové a pocházejí přímo od blíže nespecifikovaných bílých psů z jihu. V případě vendéeských grifonů se uvádí, že první zmínka o jejich původu a nejbližších předcích je datována kolem roku 1200. Z této doby

nalezneme první zprávy o smečce otterhoundů, kterou vlastnil francouzský král. Tato zvířata pocházela pravděpodobně ze smeček francouzských hrubosrstých psů z Bretagne, Vendée a Nivernais. K předkům vendéeských griffonů patří legendární „King's White“ - bílí královští velcí griffoni krále Ludvíka IX (1215-1270), šedí griffoni sv.Ludvíka z Bresse, bretaňští plaví honiči, černočervení psi sv.Huberta z Arden a bílotříslví italské honiči. V některých pramenech z 12.století se uvádí jako jeden z prvních chovatelů Francois Rabelais, královský kronikář - písař (francouzsky greffier). Odtud se z „Greffier dogs“(tedy „písařovo psů“) časem stali „Griffons“. Z počátku toto jméno bylo užíváno pouze pro několik výborných psů ze smečky tohoto chovatele, ale v průběhu let se stalo charakteristickým označením pro hrubosrsté lovecké psy. Několik griffonů dostal darem i král Ludvík XII, jemuž prý tyto psi připravili spoustu radosti a krásných loveckých zážitků. Proto byli zmiňováni i jako plemeno „Chiens Blanc du Roi“, bílí královští psi. Některé prameny uvádí, že původ vendéeských hrubosrstých bassetů lze vystopovat do 16.století a jejich prapředkem je větší a mohutnější Griffon Vendéen. Toto potvrzují i historické údaje, vypovídající o Karlu IX.(1550-1574), který všechny tyto staré francouzské rasy psů používal při svých královských lovech. Zhruba v polovině 19.století se zmiňuje Le Gayeur o třech typech honičů, chovaných v regionu Vendée, z nichž jeden popis se hodí pro baseta. Pozdější zprávy jsou z konce 19.století a popisují již psi téměř takové podoby, jak je známe dnes. V roce 1885 byl na výstavě v Paříži oceněn cenou presidenta republiky jako nejlepší baset Francie tricolorní hrubosrstý baset, chovný pes „Royal Combattant“ z majetku hraběte Christiana d'Elve, předsedy prvního Klubu francouzských bassetů. Významný chovatel artézských bassetů pan Le Couteulx de Canteleu píše v roce 1890 o pozoruhodných basetech, chovaných v malém množství v departementu Vendée. Tito psi střední velikosti měli hrubou srst bílého zbarvení se žlutými a šedými skvrnami, nepříliš dlouhé, silné tělo a byli velmi vytrvalí. V této formě byli známí již v 50.letech 19.století a byli mezi chovateli-lovcí oblíbeni hlavně pro svoji vytrvalost a tradovalo se, že vydrželi lovit bez přestávky po dva až tři dny od rána do večera. Vendéeští basset-griffoni nebyli v té době ještě exteriérově ustáleným a konsolidovaným plemenem. Chov byl velmi variabilní s hlediska velikosti, typu i osrstění. Na jedné straně se objevovali jedinci s krátkou srstí, jiní zase měli dlouhou jemnou srst. Dnešní dělení na dva typy – malý a velký hrubosrstý vendéeský baset však neexistovalo.

Až do druhé poloviny 19.století nebyl v rámci vendéeských hrubosrstých bassetů podniknut žádný pokus o typizaci. Na francouzských výstavách, v té době rozhodčí posuzovali předváděné psy pouze subjektivně, až do konce roku 1898, kdy byl navržen a posléze přijat první oficiální standard pro francouzské hrubosrsté bassety panem Paulem Dezamy, který se v roce 1907 stal prvním presidentem nově založeného Club du Basset Griffon Vendéen. Rodina Dezamy se zasloužila o ohromný pokrok chovu a stala se synonymem pro tyto psy ve Francii. V průběhu tří generací zformovala pravidla chovu, založila zmíněný chovatelský klub, napsala definitivní standard a od roku 1907 až do roku 1985 její příslušníci nepřetržitě vykonávali funkci presidenta klubu. V roce 1909 rozlišoval standard pro BGV dva typy, lišící se pouze rozměry a utvářením postroje předních končetin. Sám Paul Dezamy osobně nechoval Petits, ale byl předním chovatelským znalcem. Byl to jeho zeť Abel Dézamy, kdo napsal v roce 1951 první standard zaměřený speciálně na malé hrubosrsté vendéeské bassety. Do té doby byly oba typy, velký i malý hrubosrstý basset popsány v jednom standardu a křížení mezi sebou. V roce 1972 až 1975 zásluhou třetího presidenta klubu pana Huberta Dezamy bylo toto křížení prakticky zastaveno a od roku 1977 bylo francouzským klubem zakázáno. Výsledky dlouhodobého křížení těchto dvou typů s rozdílnými tělesnými rozměry a dalšími charakteristickými znaky způsobilo však, že se ještě dlouhou dobu objevovaly ve vrzích oba typy štěňat.

ĎÁBEL V HONITBĚ – ANDĚL DOMA

Toto přirovnání, uváděné ve standartu plemene, výstižně charakterizuje vášnivý zájem vendéenu o stopu zvěře. Na jedné straně tuto vlastnost uvítají všichni myslivečtí kynologové, na druhé straně vzbuzuje jisté obavy u zájemců, kteří nehodlají tyto psy využívat v lovecké praxi. Pravda je někde uprostřed. Při loveckém výcviku je nutno tyto vrozené vlastnosti systematicky rozvíjet výcvikem s důrazem na poslušnost, protože bezhlavě honící lovecký pes, bez dalších potřebných vlastností nepřináší svému vůdci žádný užitek. V žádném případě však tyto psi nejsou agresivními zabijáky zvěře, ostrými daviči, nýbrž specialisté na stopu, při které využívají svůj vynikající nos, pohyblivost a zájem o pachovou práci. Podle mých zkušeností, u tohoto plemene převažuje zájem o sledování a držení stopy zvěře nad ostrostí a tvrdým zakončením dosledu pronásledované zvěře, k čemuž ostatně tyto psi nemají u spárkaté zvěře ani dostatečné fyzické předpoklady. Chovatelé, kteří vendéeny nehodlají využívat v lovecké praxi, a kteří preferují jejich další ideální společenské vlastnosti, pak musí využít jejich ochotu ke spolupráci při základním výcviku, potlačit jejich lovecký instinkt a nabídnout jim dostatečné uplatnění v jiné činnosti.

Původní skvělé lovecké vlastnosti prokazuje dodnes ve světě řada vendéenu. Pro svůj vrozený, vášnivý zájem o stopu zvěře, přirozenou hlasitost na stopě, vynikající nos, vytrvalost, obratnost a pohyblivost jsou v současné lovecké praxi využíváni především pro práci při dosledu zvěře a pro nahánění v hustých, nepřehledných porostech. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že dosled spárkaté a černé zvěře s malým hrubosrstým vendéeským basetem je zážitkem, který potěší i náročného mysliveckého kynologa. Je škoda, že u nás však spočteme tyto pracovní vendéeny na prstech. Podle mého názoru, důvodem je malá informovanost myslivců a kynologů o výborných vlastnostech tohoto plemene, které je zatím velice málo početné. Svou roli zde hraje i pochopitelná konzervativnost myslivců, kteří preferují tradiční lovecká plemena, se kterými mají dostatek zkušeností.

Avšak „vendéňačci“, vedle těchto vrozených loveckých vloh mají i další dobré vlastnosti, pro které si získávají stále více příznivců jako společenští psi. Jako plemeno psů, původně chované ve smečkách, jsou naprosto neagresivní vůči ostatním psům a jejich milá, přátelská, veselá a vždy nadšená povaha je řadí k ideálním domácím mazlíčkům. Mimo jiné patří k jejich základním potřebám kontakt se svou smečkou, tj. se svým pánem a členy rodiny. Upozorňuji, že vendéen vyžaduje skutečný fyzický kontakt. Rád se mazlí a kde může, snaží se vetřít do přízně pro pohlázení, podrbání, olíznout tvář pánovi či návštěvě, a ze všeho nejvíc miluje možnost sdílet se svým pánem křeslo či postel.

VZHLED A POVAHA

Malý hrubosrstý vendéeský baset není plemenem pro každého. Jeho uličnický vzhled sice nemůže soupeřit s plemeny psů, předvádějícími svoji vznosnou eleganci, či vlající osrstění, atletickou muskulaturu nebo impozantní tělesné rozměry, avšak každého, kdo se s ním setká, okouzlí svým šarmem a svoji veselou, nadšenou a přátelskou, zcela nekonfliktní povahou. Jako typický představitel rustikálního, prostého plemene zaujme svým rošťáckým vzhledem a veselým živým temperamentem, přitom si však zachovává hrdý a pyšný projev, přičemž přírodní výraz je součástí jeho půvabu. Tito psi přímo dychtí udělat svým pánům radost, za což však chce být pochválen a odměněn. Opravdový milovník psů, s dávkou trpělivosti a se smyslem pro humor, se s tímto psem nebude nikdy nudit. Jeho milá, přátelská a zcela neagresivní povaha přitahuje stále více lidí, který chtějí mít doma společníka, přítele a rodinného miláčka. V zahraničních kynologických materiálech se v souvislosti s vendéeny často užívá slogan, že „...vendéen má v pravém slova smyslu široké srdce, do kterého se mu vejdu

všichni lidé a všichni psi...“. Je ideální a trvalý společník pro každého člověka, který jej jednou pohladí. Velice dobře vychází s dětmi, které miluje a trpělivě toleruje i jejich občasné překročení hranic únosnosti her. Typický vendéen se šťastným, inteligentním pohledem představuje vrchol hrlosti a pohotovosti a je vždy nadšeně připraven na cokoli, zejména na hru, dovádění, lov, či jiné aktivity. V žádném případě však není pouze „psíčkem na klín“. Je hravý, veselý, neúnavný, vždy překypuje energií a vitalitou. Nesnáší nudu a potřebuje dostatek pohybu, aby uplatnil svůj temperament, obratnost a pohyblivost. Nemusí to být však pouze lov. V zahraničí se dobře uplatňuje v soutěžích agility, je výborným společníkem při turistice a v současné době se nabízí celá řada nových pohybových aktivit, při kterých by se projevil jeho základní smysl pro spolupráci se svým pánem a radost z pohybu. Pro svou přítulnou a přátelskou povahu jistě nalezne časem prostor i v canisterapii.

Kvalitní osrstění hrubými pesíky a hustou podsadou ovlivňuje jeho otužilost, a poskytuje mu ochranu před nepřízní počasí, ať jde o nízké zimní teploty nebo letní vedra. Přes tuto otužilost, není vhodný pro trvalé umístění do kotce. Potřebuje společnost a co největší kontakt s lidmi. Ideální je pro něj dům se zahradou, ale stejně dobře se cítí i v panelové garsonce, pokud mu dopřejete dostatek pohybu a trvalý kontakt se svými lidmi. Jeho vrozenou hlasitost ocení zejména myslivci, není však bezdůvodně „uštěkaný“. Vendéen při svém pobíhání kolem domu a zahrady hlásí vše. Svoji bystrotou, ostražitostí a permanentní bdělostí upozorní na vše co se děje, na jakoukoliv návštěvu či na jakýkoliv pohyb v okolí svého teritoria. Pouze však upozorní, protože vendéeni bezmezně milují lidi a při své přátelské povaze nikomu neublíží. Kdo by chtěl psa pro hlídání, musí se obejít bez vendéena, protože ten stejně nadšeně uvítá jakoukoliv návštěvu, ať přichází s dobrými či nedobrymi úmysly. Po bouřlivém uvítání příchozích návštěvníků se za chvíli vrátí ke své předchozí činnosti, dále již neobtěžuje, pouze občas již decentně přijde zkontrolovat, zda mu návštěva věnuje stále stejnou přízeň.

Autor příspěvku: Ing. Jiří Formánek

MALÝ HRUBOSRSTÝ VENDÉESKÝ BASET (PBGV) - úprava srsti

(článek z připravované knížky autora)

Poněvadž ve standardu těchto dvou plemen jsou určité typické difference, zejména pokud se týká vzhledu hlavy, délky uší, prutu a pod., samozřejmě i výstavní úprava se v některých bodech poněkud odlišuje. Základní zásady úpravy srsti však zůstávají pro obě plemena stejné. Následující řádky, týkající se úpravy srsti vendéenů vycházejí z mých vlastních zkušeností, protože nikde v dostupné literatuře jsem nenalezl návod pro úpravu a trimování pejsků tohoto plemene. Jsem však přesvědčen, že v plné míře vyhovují běžné péči o srst i pro výstavní úpravu.

Úprava srsti malých hrubosrstých vendéeských basetů

Hlava:

Zkrátíme prsty nebo trimovacím nožem srst na temeni. Obočí sčešeme nad oči a zastříhneme tak, aby nepřepadávalo dopředu a nezakrývalo oči. Rovněž srst v okolí koutků očí opatrně zastříhneme tak, aby oči byly viditelné. Partie pod očima má být poněkud propadlá, proto srst na lících protrimujeme, nebo prostříhneme efilačními nůžkami. Srst na vnější ploše boltců zkrátíme vyškubáním či otrimováním. Z vnitřní plochy ušního boltce by měly být průběžně odstraňovány chlupy, zejména z okolí vyústění zvukovodu. Vytrhání chlupů z boltce a vnějšího zvukovodu děláme průběžně (pár chlupů 1 x týdně), abychom vytrháním velkého množství chlupů najednou nezpůsobili silné podráždění a vstupní bránu pro infekci. Postupujeme uvážlivě, protože chlupy ve vyústění vnějšího zvukovodu mají i určitou ochrannou funkci.

Poté srst z plochy boltců sčešeme přes okraje boltců a zkrátíme zastřížením po celém obvodu na vnější i vnitřní ploše tak, aby se uši zdály kratší a žádné chlupy nepřechnívaly přes okraj boltců. Při tomto zákroku, nemáte-li dostatek zkušeností, držte ucho tak, aby váš nehet byl mezi okrajem ucha a nůžkami. Když se pes oklepe, zjistíte kde je zapotřebí ještě mírným přistřížením dokončit úpravu.

Hrdlo a zátylí:

Srst upravíme trimováním, případně opatrným prostříhnutím efilačními nůžkami tak, aby vyniklo postavení krku. Přední stranu hrudi upravíme trimováním tak, aby byla rovná.

Hřbet a boky

Po celém hřbetu až po záď trimováním odstraníme starou odumřelou srst. Doporučuji provést toto otrimování zhruba 8 týdnů před první výstavou. Obvykle po několika měsících srst znovu uzraje a je nutno ji opět přetrimovat, zejména pokud hodláte vystavovat po celou sezónu. Úplné otrimování podle mých zkušeností stačí jednou ročně, začátkem roku včas, s ohledem na uvažovaný termín první výstavy. Srst na bocích rovněž upravíme trimováním, delší srst v dolní části boků a břicha pouze pročešeme, maximálně zarovnáme nůžkami přečnávající chlupy.

V žádném případě psa nestříhejte, srst by časem zeslábla, změkla, zvlnila se, případně ztratila barvu. Také nelze doporučit příliš časté koupání, při použití nevhodných šamponů. Koupání krátce před výstavou je rovněž nevhodné. Pro vyčištění a vybělení srsti lze použít plavenou křidu, nebo magnesium, které používají někteří sportovci (vzpěrači, tenisté, horolezci). Tímto přípravkem 2-3 dny před výstavou psa napudrujeme, vetřeme do srsti a poté vykartáčujeme. Jinak koupel v čisté vodě bez použití různých odmašťovacích prostředků nevádí.

Přední a zadní běhy:

Přechod z lopatek, případně z kyčlí upravíme trimováním, případně efilačními nůžkami tak, aby byl pozvolný. Na hrudních končetinách sčešeme srst dozadu a zadní stranu běhů upravíme vytrháním, případně opatrným zarovnáním nůžkami.

Na zadních bězích zkrátíme srst vzadu a na vnitřní straně tak, aby nepřechňovaly žádné pramínky chlupů. Srst na přední straně končetin vyčešeme dopředu a nejdelší chlupy vytrháme.

Srst na tlapkách zastříhneme do kulata, tak aby nebyly vidět drápy. Zplstnatělou srst mezi polštářky či mezi prsty opatrně vystříháme kulatými nůžkami.

Ocas:

Je třeba upravit tak, aby byl u kořene silný, ke špičce se zužující, chlupy by neměly přesahovat přes špičku, aby se prut zdál kratší. Spodní stranu je možno opatrně upravit tak, aby přečnívající chlupy netvořily praporek.

Autor příspěvku: Ing.Jiří Formánek

MALÝ HRUBOSRSTÝ VENDEÉSKÝ BASSET - výchova, výcvik...

(článek z připravované knížky autora)

VÝCHOVA A VÝCVIK PBGV

Hrubosrstý vendéeský baset se snadno a rád učí, pokud je důsledně a systematicky veden již od mládí. Základem pro jeho výchovu je dobrá socializace již od raného věku. Důležité je zvykat jej na různé prostředí a na lidi. Musí být pevně veden a v první řadě se musí naučit poslušnosti, zejména přivolání, vodění a klidu při odložení. Výcvik lovecky vedených vendéeských basetů jsem již dříve popsal v různých kynologických časopisech. Na těchto stránkách se chci věnovat té větší části populace vendéenů, jejichž majitelé je nepotřebují a ani nechtějí pracovně používat v myslivecké kynologii. Potenciálním zájemcům z této kategorie „pejskařů“ bych rád zdůraznil důležitost základní výchovy. V tomto případě je nutné brzdit a systematicky potlačovat vrozené vlastnosti náruživého lovce a stopaře u všech příslušníků tohoto plemene již od ranného mládí. Svéhlavost vendéenů, zmíněná ve standartu plemene, se podle mých zkušeností projevuje při dobrém výcviku a důsledném vedení, téměř výhradně při sledování stopy zvěře. V takovém případě mnohdy pes neuposlechne přivolání a vrací se zpět k vůdci až po určité době, od několika minut až do desítek minut. Pokud při zkouškách lovecké upotřebitelnosti pes sleduje „teplou stopu“ zvěře a neuposlechne přivolávací povel svého vůdce, rozhodčí posoudí v tomto případě sledování stopy jako cennější vlastnost než pouhé uposlechnutí povelu, pokud se pes vrátí zpět do třiceti minut. Pro chovatele a majitele bez loveckých ambicí však znovu opakuji radu: vendéena bez dokonale zvládnutého výcviku, zejména v přivolání, raději nevystavujte pokušení a nedovolte mu studovat stopy zvěře v lese či na poli. Je důležité zajistit mu dostatek jiné náhradní činnosti s dostatkem pohybu a důsledně trvat na požadavcích výcviku, zejména na poslušnost při přivolání. Pak jsou vendéeni poslušní a při dobrém výcviku a pevném vedení jsou schopni pohybovat se, či pracovat volně. Mají však výjimečnou schopnost vystihnout náladu svého pána, rychle poznají všechny slabiny a ústupky ve výcviku a dokáží velmi dobře rozpoznat, zda požadovaná činnost má smysl. Nesnáší hrubé zacházení při výcviku, či nevhodný nátlak, zdůrazňuji však důslednost při základním výcviku. Přeroste-li pánovi „přes hlavu“ je pak značně obtížné vendéena při volném pohybu v přírodě usměrnit. Toto však není specifický problém pouze tohoto plemene, ale každého pejska s živým temperamentem. Je-li dobře socializován, vlídně a pevně vychován, pak je vhodný i pro starší lidi, kteří mu dají pro něj tolik potřebnou lásku a stálý kontakt.

ZDRAVÍ

Hrubosrstý vendéeský baset má výrazný exteriér, bez extrémních znaků stavby těla, vedoucích ke klinickým projevům degeneračních faktorů a ke specifickým genetickým vadám, jak tomu bývá u některých jiných plemen psů. Patří k přírodním, zdravým a tvrdým plemenům psů, avšak i u něj, tak jako u každého plemene se mohou objevit různé zdravotní potíže. Jako u všech plemen psů s převislými ušními boltci, kde je poněkud omezena přirozená ventilace zvukovodu, postihuje občas vendéeské basety běžné onemocnění uší – zánět vnějšího zvukovodu. Proto je důležité uší psům pravidelně kontrolovat a v případě potřeby včas zajistit léčbu. Prevence tohoto mnohdy úporného onemocnění spočívá v pravidelné hygieně vnějšího zvukovodu. Příčinou případných onemocnění jsou cizí tělesa (m.j. i rostlinného původu) vniklé do zvukovodu, poranění při čištění nasucho, parazitární původci, různé plísňe a kvasinky. Příznaky podle stupně onemocnění bývají suchá a zarudlá výstelka zvukovodu, hnědý maz,

třepání hlavou, časté škrábání a bolestivost. Při výskytu těchto příznaků doporučuji konzultovat další léčbu s vaším veterinářem a nesnažit se o laické zásahy.

Alergie nejsou mezi vendéeny příliš rozšířené, ale stejně jako u jiných plemen psů se objevují alergické reakce na bleší kousnutí, případně na bodnutí včelou či vosou. Mohou být i alergie v závislosti na krmení, případně alergie na rostlinné pyly (senná rýma). U některých psů se vyskytují bolestivé alergické reakce po vakcinaci.

Z hlediska onemocnění pohybového ústrojí, nemají vendéeni prakticky žádné ortopedické problémy a jen zřídka vyžadují veterinární intervenci. Vzhledem k proporcčně dobré stavbě vendéenů, s hlediska délky těla, a pevnému hřbetu, netrpí tito psi ani potížemi meziobratlových plotének.

Prevence výskytu obvyklých infekčních onemocnění je běžně řešena dodržáním vakcinačního harmonogramu a použitím osvědčených, obvykle polyvalentních vakcinačních medií, podle doporučení veterinárního lékaře. Samozřejmostí by měla být pravidelná optická i laboratorní kontrola trusu (koprologické vyšetření) našich psů a preventivní i léčebné podávání preparátů proti vnějším i vnitřním cizopasníkům podle doporučeného harmonogramu.

Pravidelné čištění zubů psa zpomaluje tvorbu zubního kamene a kazů. Zuby a dásně zkontrolujte jedenkrát týdně, zuby vyčistěte buď zubním kartáčkem namočeným ve slané vodě, nebo zubní pastou pro psy. Pro psy, kteří nesnášejí čištění zubním kartáčkem můžete použít speciální návlek na prst. Jestliže pes zubní kámen již má, je třeba jej odstranit a zuby musí ošetřit veterinář, nejlépe ultrazvukem. Dokonalá péče o chrup vašeho psa zpomalí tvorbu zubního kamene a kazů, zlepšuje se kvalita dásní, omezí se přítomnost infekce ústní dutiny, která může vážně zatěžovat celý organismus psa, o odstranění zápachu z tlamy ani nemluvě.

Pokud si pes nestačí obrousit drápy pohybem, je třeba věnovat pozornost i jejich zkrácení. Stříhání drápků je rutinní záležitost, kterou s dostatečnou zkušeností může dělat chovatel sám. Lůžka bílých drápů jsou dobře viditelná, ale psi s černými drápy mívají lůžka delší a nejsou vidět. Přerostlé drápy se však zkracují velmi obtížně, protože škára přerůstá do rohoviny a při zákroku může dojít ke bolestivému zastřížení a krvácení. Pokud nemáte se stříháním drápků potřebné zkušenosti, požádejte o to svého veterináře, nebo v salónu pro úpravu psů.

Preventivní péči o oči našeho psa zaměříme především na pravidelnou hygienu očí, která spočívá v denním utírání a odstraňování „ospalků“ a nálepu a udržování očí v čistotě. Neupravené, bohaté znaky (obočí na hlavě) omezují vzdušnou cirkulaci, a prach a nečistota může způsobit zvýšené zatížení očních kanálků.

PÉČE O VENDÉENA

Prvním předpokladem dobrého zvládnutí péče o srst, uši, zuby, drápy a ostatní části těla psa, je začít s touto činností již od raného věku štěněte. S dostatečnou trpělivostí, nejlépe formou hry se musí mladý pejsek přivykat na tyto běžné manipulace, tak aby neztratil důvěru a zvykl si na pravidelné česání, trimování a ostatní potřebné zákroky. Věřte tomu, že si usnadníte spoustu práce s ošetřováním psa po celý váš další společný život.

U vendéenů je péče o srst poměrně jednoduchá. V drsné, hrubé srsti, která má tzv. samočisticí vlastnosti, se nachytné nečistoty, bláto a různé části rostlinných semen neudrží a v krátké době odpadnou, případně se snadno odstraní. Hustá podsada chrání tyto psy před nepohodou počasí, před

deštěm a chladem. Vendéen nepromokne, protože se mu déšť nedostane na kůži, srstí téměř neproniká voda. Péče o srst spočívá v občasném pročesání kovovým hřebenem (postačí 1-2x týdně). U hrubosrstých psů probíhá výměna srsti na jaře a na podzim poněkud jinak, než u psů s dlouhou, případně krátkou srstí či hladkosrstých. Když jejich hrubá, krycí srst doroste, odumírá. Při přípravě na výstavu, zejména po zimním období, je zapotřebí odstranit starou odumřelou srst na hlavě, krku, hřbetě a bocích vyškubáním prsty nebo trimovacím nožem. Otrimování podpoří růst nové srsti a zlepšuje její kvalitu. V žádném případě nelze doporučit stříhání, které má mnohdy za následek, že se srst stává měkkou a vlnitou, nebo bledne její zbarvení. Stejně tak není vhodné příliš časté koupání, zejména s použitím šampónů a kondicionérů, které tento typ srsti změkčují. Úprava srsti trimováním není zatím zcela jednotná, na různých výstavách v cizině i u nás je vidět psy více či méně upravené. V podstatě záleží na tom, abychom úpravu zaměřili na zdůraznění předností psa a na případné zmírnění případných drobnějších nedostatků. V žádném případě hrubé vady úpravou srsti neschováme, ale proč nedbat o to, aby náš pes vypadal upraveně. Vlastní úprava srsti pro výstavu se v některých bodech liší u obou plemen a proto se o ni zmíním v další části.

Pro dobrou úpravu psa je nutno mít potřebné zkušenosti a dobře znát standart plemene i anatomii psa. Pokud v tomto směru nemáme dostatek zručnosti a zkušeností, je lépe nechat psa upravit u profesionálního odborníka. U vendéenů však zatím i ve psím salonu často vidí toto plemeno poprvé a neznají vždy kriteria, potřebné pro dokonalou úpravu srsti těchto psů pro výstavu. Poněvadž se zatím u nás žádná dostupná publikace úpravou srsti vendéenů nezabývala, dovoluji si toto napravit v dalším příspěvku.

Autor příspěvku: Ing.Jiří Formánek